

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH320006
NAZWA
OBSZARU Dolina Płoni i Jezioro Miedwie

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH320006	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Dolina Płoni i Jezioro Miedwie

1.4. Data opracowania 2003-01	1.5. Data aktualizacji 2025-04
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2004-04
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2008-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2023-01
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 1 grudnia 2022 r. w spr. soo Dolina Płoni i Jezioro Miedwie (PLH320006)

Wyjaśnienia:	Powiększenie - 10.2009 r. Zmniejszenie pow. - 11.2019 r.
--------------	--

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna
15.0247

Szerokość geograficzna
53.1635

2.2. Powierzchnia [ha]:
20910.76

2.3. Obszar morski [%]
0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL42

Zachodniopomorskie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
3140			3488.14		G	B	A	B	B
3150			1115.71		G	B	C	C	C
3260			1.0		M	D			
6120			5.84		G	B	C	C	C
6210			16.16		G	A	C	B	B
6410			26.27		G	B	C	B	B
6430			0.87		M	B	C	A	C
6510			1989.23		P	B	C	C	C
7210			59.2		G	A	B	B	B
7220			2.3		G	C	C	B	B
7230			16.88		G	C	C	C	C
9110			11.5		M	C	C	C	C
9130			51.49		M	C	C	C	C
9160			188.19		M	B	C	B	B
9170			211.96		M	B	C	B	B
9190			23.46		M	C	C	C	C

91E0		561.37		G	B	C	B	B
91F0		70.19		M	B	C	B	B
91I0		1.85		M	D			

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
P	1614	Apium repens			p	2000	2400	area	R	G	A	B	B	A
A	1188	Bombina bombina			p	550	800	i		M	C	B	C	C
M	1337	Castor fiber			p					P	D			
F	1149	Cobitis taenia			p	500	5000	i	C	G	C	B	C	C
P	1903	Liparis loeselii			p	1	50	i	V	M	C	C	C	C
M	1355	Lutra lutra			p				P	DD	D			
F	1145	Misgurnus fossilis			p	100	500	i	C	M	C	B	C	C
F	5339	Rhodeus amarus			p	100	2000	i	C	M	C	B	C	C
F	6144	Romanogobio alpinus			p				P	DD	D			
A	1166	Triturus cristatus			p				P	DD	D			
I	1032	Unio crassus			p				P	DD	D			

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

3.3. Inne ważne gatunki fauny i flory (opcjonalnie)

Gatunek					Populacja na obszarze			Motywacja						
Grupa	KOD	Nazwa naukowa	S	NP	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Gatunki wymienione w załączniku		Inne kategorie			
					Min	Maks		C R V P	IV	V	A	B	C	D
P		Adonis vernalis						V						X
P		Allium scorodoprasum						R			X			
P		Anemone sylvestris						R						X
I		Anodonta cygnaea						P					X	
P		Aquilegia vulgaris						R						X
I		Argiope bruennichi						P						X
P		Arum maculatum						V			X			
P		Asarum europaeum						C						X
I		Bombus lapidarius						P						X
I		Bombus terrestris						P						X
P		Callitriche stagnalis						V			X			
P		Campanula latifolia						R			X			
I		Carabus cancellatus						P						X
I		Carabus coriaceus						P						X
I		Carabus granulatus						P						X
I		Carabus hortensis						P						X
I		Carabus intricatus									X			
I		Carabus violaceus						P						X
P		Carex bohemica						V			X			
P		Carex buxbaumii						V			X			
P		Carex supina						V			X			
P		Centaurium littorale						R			X			
P		Dactylorhiza incarnata						C						X
P		Dactylorhiza majalis ssp. majalis						C			X		X	
P		Dianthus superbus						C			X			
P		Dryopteris cristata						V			X			
P		Epipactis palustris						R			X			
P		Gentiana cruciata						R						X
P		Gentianella amarella						V			X			
P		Gentianella uliginosa						R			X			
A	1203	Hyla arborea						P					X	
P		Juncus acutiflorus						V			X			
P		Juncus subnodulosus						R			X			
R	1261	Lacerta agilis						P					X	
P		Lathyrus palustris						R			X			
P		Lilium martagon						V						X
P		Linum austriacum						V			X			
P		Listera ovata						C						X
M	1314	Myotis daubentonii						P					X	

P		Neottia nida-avis						R						X
P		Orchis militaris						R			X			
P		Oxytropis pilosa						R						X
M	1317	Pipistrellus nathusii						P					X	
P		Platanthera bifolia						R						X
P		Polemonium coeruleum						R			X			
P		Primula elatior						R						X
P		Pulsatilla pratensis						R						X
A	1214	Rana arvalis						P					X	
A	1212	Rana ridibunda						P					X	
P		Samolus valerandi						V			X			
P		Schoenus ferrugineus						V			X			
P		Schoenus nigricans						V			X			
P		Scorzonera purpurea						V			X			
P		Stipa capillata						V						X
P		Trollius europaeus						R						X
I		Unio pictorum						P						X
I		Unio tumidus						P						X
P		Vaccaria hispanica						R			X			

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, Fu = grzyby, I = bezkręgowce, L = porosty, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- KOD: w odniesieniu do ptaków z gatunków wymienionych w załączniku IV i V należy zastosować nazwę naukową oraz kod podany na portalu referencyjnym.
- S: jeśli dane o gatunku mają charakter poufny i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki Według standardowego Wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategoria: kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = występuje.
- Kategorie motywacji: IV, V: gatunki z załączników do dyrektywy siedliskowej, A: dane z Krajowej Czerwonej Listy; B: gatunki endemiczne; C: konwencje międzynarodowe; D: inne powody

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N19	7.63
N07	0.55
N17	3.12
N23	0.31
N16	5.85
N10	36.1

N06	22.53
N12	23.9
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Dolina rzeki Płoni rozciąga się od źródeł w rejonie Barlinka do miejscowości Kołbacz wraz z dolinami dwóch największych dopływów: Strzelicy i Krzekny oraz dużymi przepływowymi jeziorami: Miedwie i Płoń. Obszar zróżnicowany jest na dwie jednostki o odmiennej genezie, budowie geomorfologicznej i strukturze siedlisk: „źródłiskową dolinę Płoni” – o bardzo urozmaiconym morenowym krajobrazie, porośniętą grądami, łęgami źródłiskowymi, kwaśnymi i żyznymi buczynami oraz lasami mieszanymi sąsiadującymi z murawami kserotermicznymi, świeżymi łąkami i płatami ciepłych dąbrów. Spotkać tu można suche, piaszczyste wzgórza zajęte przez bory mieszane i łąki mezofilne, torfowiska soligeniczne (w tym alkaliczne) z udziałem łąk wilgotnych i różnego typu szuwarów. Wokół bogatych w węglan wapnia źródeł utworzyły się trawertyny i torfy źródłiskowe.

„basen Pra-Miedwia” – obejmujący denne równiny o bardzo żyznych glebach w dolinie Płoni i Krzekny w obrębie tzw. plejstoceńskiego zastoiska wodnego i moreny, powstałe po sztucznym obniżeniu poziomu wody wielkiego jeziora tzw. Pra-Miedwia. W obszarze w sprzyjających warunkach abiotycznych wykształciły się liczne jeziora, w tym należące do typu ramienicowego (m.in. jez. Miedwie) oraz jeziora eutroficzne (m.in.: Płoń, Będgoszcz, Żelewko). Na brzegach jezior rozwinęły się kompleksy bagiennych olsów i łęgów (w tym źródłiskowych) oraz powyżej nich żyzne łęgi wiązowe i grądy. Na rozległych, w przeszłości zmeliorowanych torfowiskach niskich na gytii wapiennej rozwinęły się wilgotne łąki oraz różne typy szuwarów i ziołorośli. Na mineralnych krawędziach spotkać można murawy kserotermiczne, rzadziej murawy ciepłolubne. Do szczególnie cennych siedlisk występujących na tym terenie należą unikatowe florystycznie torfowiska nakredowe z rozległymi szuwarami kłociowymi *Cladietum marisci* oraz kalcyfilne łąki trzęślicowe. W obszarze stwierdzono najbogatszą w Polsce populację storczyka błotnego *Orchis palustris* oraz jedne z nielicznych w Polsce stanowisk: turzycy *Buxbauma Carex buxbaumii* i marzycy czarniawej *Schoenus nigricans*. Liczne osobliwości flory skrywają ponadto rozproszone na całym obszarze murawy kserotermiczne. W obrębie obszaru zaznacza się strefa przejścia pomiędzy „chłodnymi” grądami subatlantyckimi *Stellario-Carpinetum* oraz „ciepłymi” grądami środkowoeuropejskimi *Gallio-Carpinetum*. Ostoja obejmuje także rozległe korytarze ekologiczne o randze ponadregionalnej (Dolina Płoni) i regionalnej (Dolina Krzekny) bardzo intensywnie wykorzystywane przez ptaki migrujące. Jezioro Miedwie wykorzystywane jest jako rezerwuuar i miejsce poboru wody pitnej dla miasta Szczecina oraz ważne miejsce dla rekreacji.

4.2. Jakość i znaczenie

Obszar o dużej bioróżnorodności. Stwierdzono występowanie 19 rodzajów siedlisk z Załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG (17 stanowiących przedmiot ochrony) i 12 gatunków z Załącznika II Dyrektywy (6 stanowiących przedmiot ochrony). Do najważniejszych biotopów należą mokradła węglanowe wykształcone w wodach i na brzegach jezior oraz rozległe szuwały kłociowe (największe powierzchnie w północnej Polsce). Do walorów obszaru należy również dobrze zachowany pasmowy układ biotopów, obejmujący pełną gamę typowych zbiorowisk roślinnych z gatunkami charakterystycznymi.

3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki wodne z podwodnymi łąkami ramienic *Charatea*. Siedlisko obejmuje naturalne zbiorniki wód oligo- i mezotroficznych o umiarkowanej lub wysokiej zawartości elektrolitów, w których ramienice (*Charophyta*) stanowią dominującą grupę roślin porastającą dno zbiornika - tzw. łąki podwodne - często o charakterze jednogatunkowych agregacji. Jeziora te charakteryzują się dużą przezroczystością i zazwyczaj szmaragdowozielonym kolorem wody spowodowanym jej czystością oraz dużą ilością jonów wapnia. Wobec dużej przezroczystości wód ramienice mogą wegetować na znacznych głębokościach i łąki ramienicowe zajmują często duże powierzchnie dna zbiornika. Jeziora ramienicowe zajmują w obszarze 16,70% powierzchni, z czego większość stanowi jezioro Miedwie – jeden z największych akwenów stanowiących tego typu siedlisko w Polsce. Charakterystycznym elementem szaty roślinnej są łąki ramienicowe wykształcające się zarówno na znacznych głębokościach, jak i przenikające szuwały przybrzeżne. W ostatnich latach obserwuje się wzrost trofii wód, w konsekwencji ustępowanie łąk ramienicowych i rozwój roślinności typowej dla zbiorników eutroficznych. Kwalifikacja siedliskowa kilku dużych jezior w obszarze nie potwierdziła ich ramienicowego charakteru (dotyczy: J. Płoń, Będgoszcz, Żelewko), z kolei kilka niewielkich zbiorników wykazuje się znacznym bogactwem i pokryciem ramienic.

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – siedlisko reprezentowane w obszarze zarówno przez duże, głębokie jeziora jak i płytkie niewielkie zbiorniki, w których łąki ramienicowe stanowią dominujący komponent. Spośród zbiorowisk typowych dla opisywanego siedliska, najbardziej rozpowszechnione są łąki z ramienicami: *Chara contraria*, *Ch. hispida*, *Ch. polyacantha*, *Ch. rudis*, *Ch. tomentosa*, *Nitellopsis obtusa* z często współtowarzyszącym zespołem *Najadetum marinae*. Stosunkowo często spotykanymi w litoralu jezior ramienicowych są szuwały z kłocią wiechowatą *Cladium mariscus*. W największym znanym jeziorze ramienicowym w obszarze pokrycie łąk ramienicowych jest niewielkie.

Powierzchnia względna: ocena A (doskonała) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 3488,14 ha, co stanowi ok. 15 % zasobów tego siedliska w kraju.

Ocena stanu zachowania – B (dobry). Stopień zachowania struktury – II dobrze zachowana, w oparciu o ocenę na podstawie wskaźników stosowanych w PMŚ GIOŚ. Stopień zachowania funkcji – II perspektywy dobre z uwagi na stosunkowo dobry stan zachowania. Możliwość otworzenia – II możliwe przy średnim nakładzie środków.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – istotne znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w Polsce, przede wszystkim z uwagi na znaczącą powierzchnię, funkcję oraz powiązania ekologiczne.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez ekspertów przyrodniczych.

3150 Starorzecza i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z *Nymphaeion*, *Potamion*. Siedlisko obejmuje różnej wielkości eutroficzne zbiorniki wodne naturalnego pochodzenia. Siedlisko zajmuje w obszarze 5,3% powierzchni, przy czym zaliczone tu zostały zbiorniki naturalne mezo-eutroficzne i eutroficzne. Należą tu zbiorniki zazwyczaj z bogatą roślinnością wodną, często z szerokimi pasami szuwarów trzcinowych. W obszarze chronionym brak starorzeczy w związku z wielowiekową tradycją przebudowy i regulacji koryta Płoni. Diagnostyczną rolę pełnią zbiorowiska ze związków *Nymphaeion* i *Potamion*; stały, aczkolwiek bardzo zmienny udział wykazuje także roślinność epileustonowa z klasy *Lemnetea*.

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – Najczęstszymi gatunkami diagnostycznymi w obszarze są: rogatek sztywny *Ceratophyllum demersum*, rdestnica grzebieniasta *Potamogeton pectinatus*, r. pływająca *P. natans*, żabiściek pływający *Hydrocharis morsus-ranae*, rzęsa drobna *Lemna minor*, rzęsa trójrowkowa *L. trisulca*, spirodela wielokorzeniowa *Spirodela polyrrhiza*, rdest ziemnowodny (forma wodna) *Polygonum natans* fo. *natans*, grążel żółty *Nuphar lutea*, włosienicznik krązkolistny *Batrachium circinatum*, wywłócznik okółkowy *M. verticillatum* oraz grzybienie białe *Nymphaea alba*. Natomiast wśród identyfikatorów fitytosocjologicznych wystąpiły: *Nymphaea albo-Nupharetum luteae*, *Potametum lucentis*, *Potametum pectinati*, *Potametum perfoliati*, *Ceratophylletum demersi*, *Ceratophylletum subersi*, *Elodeetum canadensis*, *Lemno-Hydrocharitetum*, *Lemno-Spirodeletum polyrrhizae*, *Lemnetum minoris*, *Lemnetum trisulcae*, *Polygonetum natantis*, *Potametum natantis*, *Myriophylletum verticillati*, *Myriophylletum spicati*, *Hottonietum palustris*, *Wolffietum arrhizae*, *Ranunculetum circinati*. W zbiornikach podścielonych gytą wapienną dość często notuje się ponadto zespół *Najadetum marinae*, nielicznie spotykane są ponadto pospolite gatunki ramienic *Chara* sp. i kryniczników *Nitellopsis* sp. W najbardziej zeutrofizowanych jeziorach w obszarze roślinność wodna jest silnie zubożona.

Powierzchnia względna: C (2 % $\geq$ p > 0 %) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 1115,71 ha, co stanowi ok. 0,25 % zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena C (średni) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów: Stopień zachowania struktury – III średnio zachowana lub częściowo zdegradowana, w oparciu o ocenę na podstawie wskaźników stosowanych w PMŚ GIOŚ. Stopień zachowania funkcji – III średnie lub niekorzystne perspektywy. Możliwość otworzenia – II możliwe przy średnim nakładzie środków. Ocena ogólna: ocena C (znacząca) – ocena wypadkowa z powyższych ocen.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez ekspertów przyrodniczych.

6120 Ciepłolubne, śródlądowe murawy napiaskowe (*Koelerion glaucae*).

Siedlisko priorytetowe, obejmujące bardzo silnie zróżnicowane florystycznie śródlądowe murawy o wyraźnie kontynentalnym charakterze. Spotykane na suchych, piaszczystych miejscach (dawne rewy) w obrębie Niecki Miedwiańskiej, w sąsiedztwie muraw kserotermicznych lub świeżych łąk na zboczach doliny Płoni i Jeziora Miedwie oraz na wydmach piaszczystych w dolinie Krzekny. W substracie glebowym zazwyczaj

podwyższona zawartość węglanu wapnia.

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – roślinność zróżnicowana, reprezentowana jest przez z reguły kadłubowo wykształcone zespoły roślinne: *Cerastio-Androsacetum septentrionalis*, *Festuco psammophilae-Koelerietum glaucae*, *Sileno otitis-Festucetum*. Z uwagi na zawartość węglanu wapnia w podłożu, w płatach siedliska często obecne są gatunki charakterystyczne muraw stepowych z klasy *Festuco-Brometea*, w tym gatunki rzadkie i chronione.

Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 5,84 ha, co stanowi ok. 0,1 % zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena C (średni) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów: Stopień zachowania struktury – III średnio zachowana lub częściowo zdegradowana, w oparciu o ocenę na podstawie wskaźników stosowanych w PMS GIOŚ. Stopień zachowania funkcji – III średnie lub niekorzystne perspektywy. Możliwość otworzenia – II możliwe przy średnim nakładzie środków.

Ocena ogólna: ocena C (znacząca) - ocena wypadkowa z powyższych ocen.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez ekspertów przyrodniczych.

6210 Murawy kserotermiczne (*Festuco-Brometea*).

Murawy kserotermiczne wykształcają się zwykle na dawnych pastwiskach, na stromych skarpach doliny Płoni. Stanowią pozostałość po jednej z najdawniejszych fal migracji roślinności po ustąpieniu lądolodu, z okresu dominacji lasostepu. Stanowiska tutejsze powiązane były w przeszłości z pasmem siedlisk tego typu ciągnących się wzdłuż doliny dolnej Odry poprzez dolne odcinki doliny Płoni oraz dolinę Krzekny. Zachowane obecnie, izolowane najlepiej wykształcone płaty objęte są ochroną w rezerwach przyrody („Brodogóry”, „Stary Przylep”).

Reprezentatywność: ocena A (doskonała) – siedlisko obejmuje bogate florystycznie, kwietne ciepłolubne zbiorowiska trawiaste o charakterze stepowym, a także wyżynne murawy na skałach wapiennych.

Diagnostyczne zbiorowiska w obszarze reprezentowane są przez następujące zespoły: *Potentillo-Stipetum capillatae*, *Adonido-Brachypodietum pinnate*, *Brometum erecti*. Występują tu m.in. tak rzadkie gatunki jak: ostnica włosowata *Stipa capillata*, pajęcznica liliowata *Anthericum liliago*, ostrołódka kosmata *Oxytropis pilosa*, wężymord stepowy *Scorzonera purpurea*, traganek duński *Astragalus danicus*, oleśnik górski *Libanotis pyrenaica*, czyściec prosty *Stachys recta*.

Powierzchnia względna: ocena C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 16,16 ha, co stanowi ok. 0,5 % zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana) pomimo dobrej reprezentatywności wielu płatów ich struktura pogarsza się (widoczna sukcesja ekologiczna), co ma związek z brakiem wypasu i przyspieszoną przemianą w kierunku zbiorowisk okrajowych, łąk świeżych oraz czyżni. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) stan wielu płatów pogarsza się, co ma związek z brakiem wypasu i przyspieszoną sukcesją w kierunku zbiorowisk okrajowych oraz czyżni, jednak realizacja zaplanowanych działań ochronnych powinna w istotny sposób poprawić stan zachowania dużej części płatów (cofnięcie procesów sukcesji). Możliwości odtworzenia – II (możliwe przy średnim nakładzie środków) odtworzenie lub utrzymanie w dobrym stanie płatów nie wydaje się wydawać się trudne niemniej są one silnie rozproszone i często drobnopowierzchniowe.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – siedlisko w większości reprezentują płaty prawidłowo rozwinięte, często bogate gatunkowo, choć ulegające stopniowej sukcesji.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez ekspertów przyrodniczych.

Siedlisko: 6410 Zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (*Molinion*).

Łąki trzęślicowe w obszarze notuje się głównie w basenie jeziora Miedwie, w strefie przybrzeżnej jeziora Będgoszcz, Jeziora Zaborsko oraz w dolinie Rowu Stróżewskiego. Siedlisko w obrębie jezior bardzo często sąsiaduje od strony szuwarów z siedliskami torfowisk nakredowych 7210 a od łąd z siedliskami łąk świeżych 6510. Zdarza się, iż siedlisko 6410 występuje w mozaice w obrębie płatów torfowisk nakredowych 7210 zajmując lokalne wyniesienia na przesuszanej kredzie. W podłożu łąk trzęślicowych występuje często gytia wapienna, która nadaje zbiorowiskom charakterystyczny węglanowy rys.

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – bogate florystycznie, kwietne, zmiennowilgotne łąki, zwykle z dominującym udziałem trzęślicy modrej *Molinia caerulea*. Siedlisko reprezentowane jest przede wszystkim

przez zespół *Galietum borealis*, głównie w tzw. „odmianie kalcyfilnej” znanej także z Pojezierza Myśliborskiego. W niektórych płatach zaznacza się także większy udział „wapniolubnych” gatunków kserotermicznych. Do gatunków diagnostycznych dla siedliska w obszarze należą m.in.: trzęślica modra *Molinia caerulea*, goździk pyszny *Dianthus superbus*, sierpik barwierski *Serratula tinctoria*, oman wierzbolistny *Inula salicina*, nasieźrzał pospolity *Ophioglossum vulgatum*, turzycza sina *Carex flacca*, turzycza prosowata *Carex panicea*, kruszczyk błotny *Epipactis palustris*, storczyk błotny *Orchis palustris*, goryczuszka błotna *Gentianella uliginosa*, koniopłoch łąkowy *Silau silaus*, czarcikęs łąkowy *Succisa pratensis*, bukwica zwyczajna *Betonica officinalis*, dzwonek skupiony *Campanula glomerata*, pięciornik kurze ziele *Potentilla erecta*, len przeczyszczający *Linum catharticum* i przytulia północna *Galium boreale*. Szereg gatunków figuruje na krajowej i regionalnej czerwonej liście roślin.

Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 26,27 ha, co stanowi ok. 0,2 % zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana) pomimo dobrej reprezentatywności wielu płatów ich struktura pogarsza się (widoczna sukcesja ekologiczna), co ma związek z brakiem koszenia. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) stan wielu płatów pogarsza się, co ma związek z brakiem użytkowania jednak realizacja zaplanowanych działań ochronnych powinna w istotny sposób poprawić stan zachowania dużej części płatów (cofnięcie procesów sukcesji). Możliwości odtworzenia – II (możliwe przy średnim nakładzie środków) odtworzenie lub utrzymanie w dobrym stanie płatów nie wydaje się wydawać się trudne niemniej są one silnie rozproszone i często drobnopowierzchniowe.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – siedlisko w większości reprezentują płaty prawidłowo rozwinięte, często bogate gatunkowo, choć ulegające stopniowej sukcesji.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez ekspertów przyrodniczych.

6430 Ziółorośla górskie (*Adenostylion alliariae*) i ziółorośla nadrzeczne (*Convolvuletalia sepium*).

Siedlisko w obszarze słabo zbadane. Do najczęstszych gatunków diagnostycznych należą: chmiel zwyczajny *Humulus lupulus*, kielisznik zaroślowy *Calystegia sepium*, mleczyk błotny *Sonchus palustris*, przytulia czepna *Galium aparine*, bluszcz kurdybanek *Glechoma hederacea*, sadziec konopiasty *Eupatorium cannabinum*, oraz oset kędzierzawy *Carduus crispus*. Spośród identyfikatorów fitosocjologicznych na obszarze notuje się: *Urtico-Convolvuletum sepium*, *Soncho palustris* – *Archangelicetum litoralis*. Siedlisko z natury występuje drobnopowierzchniowo, punktowo lub liniowo. Podobnie jak na innych niżowych stanowiskach przeważnie zubożone gatunkowo. Występuje wzdłuż brzegów rzek, kanałów, na obrzeżach łągów. Wymaga zaktualizowania danych o rozmieszczeniu, zróżnicowaniu oraz stanie ochrony w obszarze.

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – utrzymano dotychczasową ocenę z powodu braku aktualnych danych o występowaniu i stanie siedliska.

Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – wg dotychczasowych danych łączny areał siedliska w obszarze jest niewielki i wynosi 0,87 ha.

Stan zachowania: ocena A (doskonały) – utrzymano dotychczasową ocenę z powodu braku aktualnych danych o występowaniu i stanie siedliska.

Ocena ogólna: ocena C (znacząca) – utrzymano dotychczasową ocenę z powodu braku aktualnych danych i możliwości oceny jego znaczenia dla utrzymania zasobów krajowych.

Stopień rozpoznania – M – jakość danych przeciętna, na podstawie starych, mało szczegółowych badań terenowych.

*6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*).

Siedlisko obejmuje antropogeniczne, półnaturalne wielokośne zbiorowiska tzw. użytków zielonych. W obszarze reprezentowane przez łąki rajgrasowe (zespół *Arrhenatheretum elatioris*) oraz zbiorowisko z wiechliną łąkową i kostrzewą czerwoną (zb. *Poa pratensis*-*Festuca rubra*). Występują one głównie na gruntach mineralnych w strefie krawędziowej doliny Płoni i jeziora Miedwie, rzadziej na historycznie, trwale odwodnionych glebach pobagiennych (glebach mineralno-murszowych oraz murszach na gytii wapiennej) w obrębie wyżej wyniesionych dawnych teras tzw. plejstoceńskiego zastoiska pyrzyckiego. Definicji siedliska nie odpowiadają zubożałe florystycznie i podsiewane użytki zielone. Co do zasady, nie należą tu także wilgotne łąki ze związku *Calthion*.

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – Płaty siedliska w obszarze są z reguły umiarkowanie bogate florystycznie lub ubogie. W obszarze występują w różnych wariantach związanych głównie z gradientem

wilgotności, żyzności oraz zawartości węgla wapnia. Do gatunków diagnostycznych zalicza się tu m.in.: rajgras wyniosły *Arrhenatherum elatius*, przytulia biała *Galium album*, kostrzewa czerwona *Festuca rubra*, bodziszek łąkowy *Geranium pratense*, kozibród łąkowy *Tragopogon pratensis*, pępawa dwuletnia *Crepis biennis*, owsica omszona *Avenula pubescens*, wiechlina łąkowa *Poa pratensis*, świerzbica polna *Knautia arvensis*, szczaw rozpierzchły *Rumex thyrsiflora*, pasternak zwyczajny *Pastinaca sativa*, dzwonek rozpierzchły *Campanula patula*. W płatach łąk położonych w sąsiedztwie muraw kserotermicznych o specyficznych warunkach siedliskowych notowane są także liczne gatunki z klasy *Festuco-Brometea*. Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 381,04 ha, co stanowi ok. 0,5% zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów: Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana) pomimo dobrej reprezentatywności siedliska w obszarze struktura wielu z nich jest częściowo zdegradowana co ma związek z brakiem koszenia lub błędnym użytkowaniem. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) stan wielu płatów pogarsza się, co ma związek z brakiem lub błędami użytkowania jednak realizacja zaplanowanych działań ochronnych powinna w istotny sposób poprawić stan zachowania dużej części płatów. Możliwości odtworzenia – II (możliwe przy średnim nakładzie środków) odtworzenie lub utrzymanie w dobrym stanie płatów nie wydaje się trudne niemniej są one silnie rozproszone i często drobnopowierzchniowe.

Ocena ogólna: ocena C (znacząca) – utrzymano dotychczasową ocenę z powodu braku aktualnych danych i możliwości oceny jego znaczenia dla utrzymania zasobów krajowych.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez ekspertów przyrodniczych.

Łączny zasób siedliska w obszarze szacowany jest na 381,04 ha, co stanowi ok. 0,5% zasobów tego siedliska w kraju. Aktualnie trwa weryfikacja rzeczywistego pokrycia siedliska w obszarze, w odniesieniu do aktualnej wartości w SDF (1989,23 ha). Aktualnej wartości w SDF nie można uznać za wartość prawidłową, z uwagi na niepodważalne wystąpienie błędu naukowego na etapie wyznaczania obszaru.

7210 Torfowiska nakredowe (*Cladietum marisci*, *Caricetum buxbaumii*, *Schoenetum nigricantis*).

Stanowiska roślinności charakterystycznej dla tego siedliska znajdują się wzdłuż południowo-wschodnich (Koszewo-Grędziec), południowych (Turze) i południowo-zachodnich (Giżyn) i zachodnich (Żelewo) brzegów Jeziora Miedwie, nad Jeziorem Będgoszcz, w rejonie Rowu Stróżewskiego oraz na siedliskach zastępczych: w rowach i przy wałach otaczających zbiorniki (np. Miedwie, Będgoszcz), w wyrobiskach kopalni kredy w Dębinie. W siedliskach tych poza wymienionymi gatunkami dominującymi występuje szereg osobliwości florystycznych, m.in. storczyk błotny *Orchis palustris*, kruszczyk błotny *Epipactis palustris*, komonica skrzydlatostrąkowa *Tetragonolobus maritimus*, centuria nadbrzeżna *Centaurea littorale*, fiołek mokradłowy *Viola stagnina*, sit tepokwiatowy *Juncus subnodulosus* oraz rzadkie gatunki kalcyfilnych mszaków.

Reprezentatywność: ocena A (doskonała) – Siedlisko priorytetowe o szczególnym znaczeniu w obszarze.

Występuje tu we wszystkich znanych w Polsce postaciach: szuwarach kłociowych *Cladietum marisci*, zespole marzycy czarniawej *Schoenetum nigricantis* i turzycy *Buxbauma Caricetum buxbaumii*. Często występuje w mozaice z innymi typami szuwarów, kalcyfilnych zbiorowisk „mehowiskowych” z dominacją trzęślicy modrej i tojeści pospolitej, mezo-eutroficznych łąk nawiązujących do związku *Calthion*, na podłożu kredowym w obrębie dawnej misy PraMiedwia. Największy udział we wszystkich podtypach siedliska (około 90% areалу siedliska) mają szuwary kłociowe *Cladietum marisci*.

Powierzchnia względna: ocena B ($15\% \geq p > 2\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 59,2 ha, co stanowi ok. 3 % szacowanych zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana) pomimo dobrej reprezentatywności wielu płatów ich struktura pogarsza się (sukcesja, eutrofizacja, wpływ zmian klimatycznych). Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) mimo, iż stan części płatów pogarsza się na skutek procesów naturalnych, zachowanie większej części areálu siedliska przy obecnych uwarunkowaniach nie wydaje się zagrożone. Możliwości odtworzenia – III (trudne lub niemożliwe) odtworzenie lub utrzymanie w dobrym stanie płatów nie jest w pełni zależne od działań człowieka.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – obszar ważny dla zachowania krajowych zasobów siedliska.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez

ekspertów przyrodniczych.

7220 Źródłiska wapienne ze zbiorowiskami *Cratoneurion commutati*.

Torfowiska źródłiskowe i przepływowe zasilane wodami zawierającymi jony wapnia, z aktywnym wytrącaniem się martwicy wapiennej. Pokryte są zbiorowiskami o zmiennym pokryciu roślin naczyniowych, zazwyczaj z dużym udziałem mchów i obecnością wątrobowców. Zlokalizowane są na dnie doliny i w niższych partiach zboczy głównie w górnej części doliny Płoni oraz na krawędzi jeziora Płoń. Zajmują niewielkie powierzchnie w kompleksach żyznych buczyn, grądów oraz bagiennych i źródłiskowych łągów. Ich głównym komponentem biotycznym są mszaki, w tym mchy z rodzaju *Cratoneuron*, *Palustriella*, *Brachythecium* oraz wątrobowce z rodzaju *Pellia*. W tej części Polski nie należą do siedlisk szczególnie bogatych florystycznie i wykształcają przeważnie kadłubowe fitocenozy ze związku *Cratoneurion*.

Reprezentatywność: ocena C (znacząca) – siedlisko występujące na kilku stanowiskach w dolinie górnej Płoni oraz na północnym brzegu jeziora Płoń. Jego występowanie związane jest z licznymi przecięciami warstw wodonośnych w obrębie rynny subglacialnej górnej Płoni o bardzo stromych zboczach oraz licznych wąwozach i jarach. Utwory geologiczne charakteryzują się podwyższoną zawartością węglanu wapnia a na wybranych stanowiskach poza aktywnym procesem petryfikacji stwierdzono także obecność kopalnych trawertynów. Na badanym obszarze siedlisko występuje w postaci zubożonej z zazwyczaj kadłubowo wykształconą warstwą mszystą niemniej z uwagi na złożoną budowę geologiczną obszaru, zachodzące procesy abiotyczne oraz powiązania z innymi siedliskami stanowi istotny komponent przyrody obszaru. Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 2,3 ha, co stanowi poniżej 2 % zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana) pomimo dobrej reprezentatywności wielu płatów ich struktura pogarsza się (pogłębiając się erozja oraz wpływ zmian klimatycznych). Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) mimo, iż stan części płatów pogarsza się na skutek procesów naturalnych, zachowanie większej części arealu siedliska przy obecnych uwarunkowaniach nie wydaje się zagrożone.

Możliwości odtworzenia – III (trudne lub niemożliwe) odtworzenie lub utrzymanie w dobrym stanie płatów nie jest w pełni zależne od działań człowieka.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – obszar istotny dla zachowania krajowych zasobów siedliska w krajobrazie młodoglacjalnym.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez ekspertów przyrodniczych.

7230 Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk.

Siedlisko obejmuje żyzne, minerogeniczne torfowiska niskie zasilane wodami gruntowymi (soligeniczne), wykształcające się najczęściej u podnóża dolin w miejscach wypływu/wysięku wód podziemnych lub żyznych kontakcie z osadami jeziornymi bogatymi w węglan wapnia. W kraju wykazuje duże zróżnicowanie pod względem definiujących je zbiorowisk roślinnych. Bardzo ważną rolę diagnostyczną pełnią liczne gatunki mchów brunatnych. Stanowiska siedliska w obszarze zlokalizowane są w obrębie źródłiskowych skrzydeł doliny Płoni, w rejonie Żydowa i Niepołcka. Obszar ten w przeszłości podlegał melioracjom osuszającym dlatego siedliska noszą znamiona częściowej degradacji.

Reprezentatywność: ocena C (znacząca) – siedlisko identyfikują przeważnie kadłubowe zbiorowiska *Juncetum subnodulosi* nawiązujące florystycznie do związku *Calthion*, występujące w mozaice z wilgotnymi łąkami oraz szuwarami turzycowymi, głównie *Caricetum paniculatae* lub *Caricetum appropinquatae*. Warstwa mszysta silnie zubożona, w składzie mchów przeważa mokradłoszka zaostrowa *Calliergonella cuspidata*. Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 16,88 ha, co stanowi ok. 0,1 % zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana) struktura wielu płatów siedliska częściowo zdegradowana co ma związek z dawnymi melioracjami osuszającymi oraz eutrofizacją.

Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) realizacja zaplanowanych działań ochronnych powinna w istotny sposób poprawić stan zachowania dużej części płatów. Możliwości odtworzenia – II (możliwe przy średnim nakładzie środków) odtworzenie lub utrzymanie w dobrym stanie płatów nie wydaje się trudne jednak jest także zależne od czynników naturalnych.

Ocena ogólna: ocena C (znacząca) – utrzymano dotychczasową ocenę z powodu braku aktualnych danych i

możliwości oceny jego znaczenia dla utrzymania zasobów krajowych.

Stopień rozpoznania (jakość danych wysoka) – G – pełna inwentaryzacja przyrodnicza wykonana przez ekspertów przyrodniczych.

9110 Kwaśne buczyny (Luzulo-Fagenion).

Lasy bukowe na ubogich siedliskach, z mało zróżnicowanym i nierzadko słabo rozwiniętym runem. W odnowieniu i podroście występuje niemal wyłącznie buk zwyczajny. Charakterystyczne dla runa kwaśnych buczyn są gatunki typowe dla ubogich siedlisk leśnych, nierzadko występujące ze znikomym pokryciem (tzw. nagie buczyny). Istotną rolę w runie często odgrywają mszaki, tworzące zbite, niskie poduchy. W obszarze kwaśne buczyny stwierdzono w obszarze wysoczyzny morenowej w rejonie Jagowa..

Reprezentatywność: ocena C (znacząca) – siedlisko zubożone na tle regionu, do najbardziej rozpowszechnionych gatunków zielnych typowych dla tego siedliska należą: kosmatka owłosiona *Luzula pilosa*, turzycza pigułkowata *Carex pilulifera* i konwalijka dwulistna *Majanthemum bifolium*. Nierzadko rosną tu także: śmiełek pogięty *Deschampsia flexuosa*, borówka czarna *Vaccinium myrtillus*, szczawik zajęczy *Oxalis acetosella*. Przeważa postać juvenilna siedliska.

Powierzchnia względna: ocena C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 11,5 ha, co stanowi ok.0,01% zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana) ocena obniżona na skutek zubożenia florystycznego, juvenalizacji oraz obecności gatunków obcych. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) siedlisko posiada dobre perspektywy, ocena struktury i funkcji w przyszłości powinna ulec poprawie. Możliwości odtworzenia – I (łatwe) stosunkowo łatwe ale w dłuższej perspektywie czasowej.

Ocena ogólna: ocena C (znacząca) – zachowanie siedliska o umiarkowanym znaczeniu dla ochrony zasobów krajowych, ocena ogólna jest także wypadkową pozostałych ocen.

Stopień rozpoznania – M – jakość danych przeciętna, siedlisko wymaga zaktualizowania danych.

Siedlisko: 9130 Żyzne buczyny (Dentario glandulosae-Fagenion, Galio odorati-Fagenion).

Lasy z bezwzględną dominacją buka, miejscami z niewielką domieszką graba, dęba szypułkowego i jawora. Warstwę krzewów stanowi zwykle odnowienie gatunków z drzewostanu, zwykle wyłącznie buka (czasem o silnej dynamice jawora w podroście). Największy areał siedliska stwierdzono na wysoczyźnie morenowej w rejonie Niepołcka, Żydowa oraz Barlinka.

Reprezentatywność: ocena C (znacząca) – W obszarze występują raczej w postaci ubogiej gatunkowo, bez lub z bardzo nielicznymi gatunkami charakterystycznymi dla zespołu (perłówki jednokwiatowej *Melica uniflora*, kostrzewy leśnej *Festuca altissima*, częściej spotykana jest tylko przytulia wonna *Galium odoratum*). Pospolicie rosną w runie takie gatunki jak: gajowiec żółty *Galeobdolon luteum*, zawilec gajowy *Anemone nemorosa*, prosownica rozpierzchna *Millium effusum*. Częsty w runie jest obcy niecierpek drobnokwiatowy *Impatiens parviflora*. Część płatów to sztuczne nasadzenia buka na siedliskach gradowych.

Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 51,49 ha, co stanowi ok. 0,04% zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana) ocena obniżona na skutek zubożenia florystycznego, juvenalizacji oraz obecności gatunków obcych. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) siedlisko posiada dobre perspektywy, ocena struktury i funkcji w przyszłości powinna ulec poprawie. Możliwości odtworzenia – I (łatwe) stosunkowo łatwe ale w dłuższej perspektywie czasowej.

Ocena ogólna: ocena C (znacząca) – zachowanie siedliska o umiarkowanym znaczeniu dla ochrony zasobów krajowych, ocena ogólna jest także wypadkową pozostałych ocen.

Stopień rozpoznania – M – jakość danych przeciętna, siedlisko wymaga zaktualizowania danych.

9160 Grąd subatlantycki (Stellario-Carpinetum).

Ten typ siedliska przyrodniczego obejmuje lasy liściaste ze znacznym udziałem i dynamicznym rozwojem graba, z grądowym runem, pozbawionym jednak gatunków o „kontynentalnym” typie zasięgu, występujące na Pomorzu. Definicja siedliska 9160 niemal dokładnie odpowiada zespołowi roślinnemu

Stellario-Carpinetum. Typowy grąd subatlantycki to las dębowo-grabowy lub bukowo-dębowo-grabowy, zazwyczaj o skąpym runie. Największy areał grądy subatlantyckie zajmują w górnym odcinku doliny Płoni,

pomiędzy Wołdowem i Barlinkiem, w obrębie wysoczyzny morenowej, często na zboczach w dolinach cieków.. Południowa część obszaru stanowi trudną do jednoznacznego ustalenia strefę przejścia grądów subatlantyckich 9160 do grądów środkowoeuropejskich 9170.

Reprezentatywność: ocena B (dobra) –Wykształcenie siedliska 9160 nie odbiega jakością od stanowisk siedliska występujących w tej części Pomorza Zachodniego. Siedlisko wykształcone przy południowej granicy swojego zasięgu oraz w strefie przejścia grądów subatlantyckich w grądy środkowoeuropejskie. Runo typowo wykształcone choć często o niewielkim pokryciu. Typowy dla tego regionu jest także śladowy udział gwiazdnicy wielkokwiatowej *Stellaria holostea*.

Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 188,19 ha, co stanowi ok. 0,4% zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) siedlisko posiada dobre perspektywy, ocena struktury i funkcji w przyszłości powinna ulec poprawie (głównie w aspekcie struktury pionowej, zasobów martwego drewna, gatunków obcych w drzewostanie). Możliwości odtworzenia – I (łatwe) stosunkowo łatwe ale należy je rozpatrywać w dłuższej perspektywie czasowej.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – obszar istotny dla ochrony zasobów krajowych, szczególnie siedliska występującego na granicy zasięgu, ocena ogólna jest także wypadkową pozostałych ocen.

Stopień rozpoznania – M – jakość danych przeciętna, siedlisko wymaga zaktualizowania danych.

9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (*Galio-Carpinetum*, *Tilio-Carpinetum*).

Grądy środkowoeuropejskie to zazwyczaj lasy dębowo-grabowo-lipowe, często ze znacznym udziałem rodzimych klonów oraz niewielką rolą buka. Runo odznacza się zazwyczaj większym bogactwem i pokryciem runa od grądów subatlantyckich. Do najbardziej klasycznych płatów siedliska w obszarze należą stanowiska położone w sąsiedztwie muraw kserotermicznych, na zboczach w wystawie S, SE lub SW, na podłożu zasobnym w węglan wapnia. Na obszarze reprezentowane jest przez grąd środkowoeuropejski *Galio sylvatici-Carpinetum* występujący tu na granicy swojego naturalnego zasięgu (obszar na południowy wschód od jeziora Płoń).

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – siedlisko wykształcone na granicy swojego zasięgu co nadaje mu dodatkowy walor, obejmuje wielogatunkowe lasy liściaste z mniejszym naturalnym udziałem buka, ze stałym udziałem graba *Carpinus betulus*, klonów *Acer div. sp.*, lipy drobnolistnej *Tilia cordata*, brzozy brodawkowatej *Betula pendula*, dębów *Quercus robur*, *Quercus petraea*. Bogatszy niż w grądach subatlantyckich podszyt tworzą m.in.: leszczyny *Corylus avellana*, głogi *Crataegus sp.*, suchodrzew *Lonicera xylosteum*, tarnina *Prunus spinosa*, trzmielina *Euonymus europaeus*. Dla typowej w regionie postaci *Galio sylvatici-Carpinetum* diagnostycznymi gatunkami są: przytulia leśna *Galium sylvaticum*, świerżbek gajowy *Chaerophyllum temulum*, klon polny *Acer campestre*, jaskier różnolistny *Ranunculus auricomus*, pierwiosnka lekarska *Primula veris*, kupkówka *Aschersonia Dactylis polygama*, kłosownica leśna *Brachypodium sylvaticum*, wiechlina gajowa *Poa nemoralis*. Typowe dla runa tych grądów jest dość obfite występowanie gatunków okrajowych i nitrofilnych. Występowanie tego siedliska w obszarze związane jest często z warunkami klimatycznymi i mikrosiedliskowymi.

Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 211,96 ha, co stanowi ok. 0,07% zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana). Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) siedlisko posiada dobre perspektywy, ocena struktury i funkcji w przyszłości powinna ulec poprawie (głównie w aspekcie struktury pionowej, zasobów martwego drewna, gatunków obcych w drzewostanie). Możliwości odtworzenia – I (łatwe) stosunkowo łatwe ale należy je rozpatrywać w dłuższej perspektywie czasowej.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – obszar istotny dla ochrony zasobów krajowych, szczególnie siedliska występującego na granicy zasięgu, ocena ogólna jest także wypadkową pozostałych ocen.

Stopień rozpoznania – M – jakość danych przeciętna, siedlisko wymaga zaktualizowania danych.

9190 Kwaśne dąbrowy (*Quercion robori-petraeae*)

Są to zbiorowiska odpowiadające klasie *Quercetalia robori-petraeae*, związane z klimatem atlantyckim i zajmujące siedliska o podłożu piaszczystym i żwirowym (gleby bielcowe i rdzawe). W drzewostanie dominują dęby: szypułkowy *Quercus robur* oraz bezszypułkowy *Q. petraea*, natomiast sosna *Pinus sylvestris*, brzoza brodawkowata *Betula pendula* oraz buk *Fagus sylvatica* są gatunkami domieszkowymi. Podtyp siedliska

9110-2 Śródładowe niżowe kwaśne dąbrowy w obszarze reprezentowany jest tu przez pomorski las bukowo-dąbowy Fago-Quercetum petraeae (kwalifikacja prowizoryczna z uwagi na stosunkowo żyzne, grądowe podłoże). Stwierdzone w rejonie Jagowa oraz Barlinka w obrębie uboższych siedliskowo fragmentów wysoczyzny morenowej. Zazwyczaj sąsiadują z grądami dlatego ich kwalifikacja siedliskowa może jeszcze wymagać aktualizacji.

Reprezentatywność: ocena C (znacząca) – siedlisko zubożone na tle regionu, w wariancie żyźniejszym (kwalifikacja niepewna), do najbardziej typowych gatunków zielnych typowych dla tego siedliska w obszarze należą: turzyca pigułkowata *Carex pilulifera*, konwalia majowa *Convallaria majalis*, konwalijka dwulistna *Majanthemum bifolium*, śmiatek pogięty *Deschampsia flexuosa*, borówka czarna *Vaccinium myrtillus*, szczawik zajęczy *Oxalis acetosella*, trzcinnik leśny *Calamagrostis arundinacea*, jastrzębiec leśny *Hieracium murorum*, fiołek leśny *Viola reichenbachiana*, przetacznik leśny *Veronica officinalis*. Część płatów zniekształcona przez gatunki obce ekologicznie oraz geograficznie.

Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 23,46 ha, co stanowi ok. 0,03% zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana) ocena obniżona na skutek zubożenia florystycznego, braku martwego drewna oraz obecności gatunków obcych. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) siedlisko posiada dobre perspektywy, ocena struktury i funkcji w przyszłości powinna ulec poprawie. Możliwości odtworzenia – I (łatwe) stosunkowo łatwe ale w dłuższej perspektywie czasowej.

Ocena ogólna: ocena C (znacząca) – zachowanie siedliska o umiarkowanym znaczeniu dla ochrony zasobów krajowych, ocena ogólna jest także wypadkową pozostałych ocen.

Stopień rozpoznania – M – jakość danych przeciętna, siedlisko wymaga zaktualizowania danych.

91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion*). Siedlisko priorytetowe, obejmuje nadrzeczne lub przyjeziorne lasy wykształcające się najczęściej pod wyraźnym wpływem krótkotrwałych, okresowych zalewów (łęgi typowe) ale także ruchomych wód podziemnych (łęgi źródłiskowe). Typowe łęgi *Fraxino-Alnetum* można spotkać w środkowym biegu rzeki Płoni (od Janowa do Gardźca) czy nad Strzelicą, małym ciekim położonym we wschodniej części obszaru. Natomiast szerokie spektrum łęgów/olsów o charakterze źródłiskowym występuje w rozproszeniu na całym terenie. Jedne z cenniejszych układów tego typu roślinności to źródła Płoni w okolicy Barlinka, źródła mniejszych cieków w okolicy Chrapowa, Wołdowa. W rejonie Jeziora Płoń na północnym brzegu występuje układ łęgów topolowych, a przy na południowym szeroki pas łęgów w mozaice z olsami. Jednocześnie w tym rejonie obserwowano uwarunkowane tendencjami klimatycznymi zmiany fitocenotyczne związane z sukcesją siedliska 91E0 w kierunku 91F0. Ostatnia duża grupa płatów siedliska 91E0 występuje nad Jeziorem Miedwie. Spora ich powierzchnia to olsy na źródłiskach, lecz i tu tendencje uwodnienia siedliska ulegają niekorzystnym zmianom..

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – Siedlisko z uwagi na powierzchnię oraz zróżnicowanie typologiczne wyróżnia obszar na tle regionu. Klasyczne łęgi nadrzeczne reprezentowane są przez olszowo-jesionowe *Fraxino-Alnetum* oraz topolowe *Populetum albae*. Natomiast odrębną, szczególnie cenną grupę stanowią, tzw. olsy źródłiskowe *Fraxino-Alnetum cardaminetosum*. W obszarze również występuje duża powierzchnia siedliska o przejściowym charakterze, przesuszonych olsów, których tendencje zmian dynamicznych prowadzą do wykształcenia się zbiorowiska o charakterze łęgowym. Runo wykazuje bardzo silne zróżnicowanie w zależności od podtypu siedliska, ale także warunków lokalnosiedliskowych konkretnej fitocenozy. Do najczęstszych gatunków należą: czartawa pospolita *Circaea lutetiana*, przytulia czepna *Galium aparine*, turzyca błotna *Carex acutiformis*, turzyca rzadkokłosa *Carex remota*, rzeżucha gorzka *Cardamine amara*, wietlica samicza *Athyrium filix-femina*, śledziennica skrętolistna *Chrysosplenium alternifolium*, kuklik zwisty *Geum rivale*, chmiel zwyczajny *Humulus lupulus*, kosaciec żółty *Iris pseudacorus*, karbieniec pospolity *Lycopus europaeus*, płaskomerzyk falisty *Plagiomnium undulatum*, w. zwyczajna *Poa trivialis*, gwiazdnica gajowa *Stellaria nemorum*, pokrzywa zwyczajna *Urtica dioica*, bodziszek cuchnący *Geranium robertianum*. Mimo widocznej tendencji obszarowej w kierunku przesuszania się siedliska część płatów jest ciągle właściwie wykształconych i uwodnionych.

Powierzchnia względna: C ($2\% \geq p > 0\%$) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 561,37 ha, co stanowi ok. 0,5% zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana), pomimo postępującego przesuszenia siedlisko wykształcone typowo. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) mimo niepewnej sytuacji hydrologicznej siedlisko posiada dobre perspektywy, ocena struktury i funkcji w przyszłości powinna ulec poprawie (głównie w aspekcie struktury pionowej, zasobów martwego drewna, gatunków obcych w drzewostanie). Możliwości odtworzenia – II (możliwe przy średnim nakładzie środków) odtworzenie lub utrzymanie w dobrym stanie płatów nie wydaje się trudne jednak jest także zależne od czynników naturalnych.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – obszar istotny dla ochrony zasobów krajowych, ocena ogólna jest także wypadkową pozostałych ocen.

91F0 Łęgowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe (Ficario-Ulmetum).

Siedlisko obejmuje wilgotne wielogatunkowe lasy liściaste związane z epizodycznymi zalewami lub (przynajmniej okresowo) wysokim poziomem wód gruntowych. Drzewostan buduje dąb szypułkowy *Quercus robur*, wiąz *Ulmus div. sp.* oraz jesion wyniosły *Fraxinus excelsior*; warstwę krzewów – czerecha *Padus avium* i dereń świdwa *Cornus sanguinea*. W obszarze siedlisko reprezentowane jest przez jeden zespół leśny łęg jesionowo-wiązowy Ficario - Ulmetum chrysosplenietosum. Występuje w rozproszeniu na całym obszarze. Kształtuje się zazwyczaj na łagodnych stokach zboczy opadających ku Płoni, jeziora Płoń oraz Miedwie. Występuje często pomiędzy pasem grądów oraz typowych łęgów lub olsów. Las w strukturze wielowarstwowy, wyróżnia się zazwyczaj dużym zróżnicowaniem gatunkowym wszystkich warstw. Areal siedliska w obszarze stopniowo wzrasta na skutek widocznego grądowania typowych łęgów.

Reprezentatywność: ocena B (dobra) – Siedlisko występuje w różnym stanie wykształcenia, część płatów typowa, z licznymi starymi dębami i wiązami. W drzewostanie obecne są w różnych proporcjach takie gatunki jak: olsza czarna *Alnus glutinosa*, jawor *Acer pseudoplatanus*, wiąz szypułkowy *Ulmus laevis*, dąb szypułkowy *Quercus robur*, jesion wyniosły *Fraxinus excelsior* (głównie martwe stare kłody oraz podrosty). Bardzo bujny jest podszycie i podrost, tworzony przez ww. gatunki drzew oraz czerechę *Prunus padus*, leszczynę *Corylus avellana*, trzmielinę *Euonymus europaeus*, bez czarny *Sambucus nigra* i derenia *Cornus sanguinea*. Bardzo bogate florystycznie jest także runo tworzone przez szerokie spektrum gatunków typowych dla żyznych lasów liściastych (w tym przechodzących z grądów jak i z łęgów) z licznymi rosnącymi takimi gatunkami jak: podagrycznik *Aegopodium podagraria*, kłosownica leśna *Brachypodium sylvaticum*, czosnaczek *Alliaria petiolata*, kuklik pospolity *Geum urbanum*, szczaw gajowy *Rumex sanguineus*, czyściec leśny *Stachys sylvatica*, ziarnopłon wiosenny *Ficaria verna*. W obszarze areal siedliska stopniowo się zwiększa poprzez sukcesję z łęgów Fraxino-Alnetum.

Powierzchnia względna: C (2 % $\geq$ p > 0 %) – ocena dokonana na podstawie kompletnej inwentaryzacji przyrodniczej siedliska w obszarze. Łączny zasób siedliska w obszarze wynosi 70,19 ha, co stanowi ok. 0,2 % zasobów tego siedliska w kraju.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – będąca wynikiem oceny trzech podkryteriów:

Stopień zachowania struktury – II (dobrze zachowana), pomimo widocznego przesuszenia części stanowisk siedlisko wykształcone typowo. Stopień zachowania funkcji – II (dobre perspektywy) mimo niepewnej sytuacji hydrologicznej siedlisko posiada dobre perspektywy, ocena struktury i funkcji w przyszłości powinna ulec poprawie (głównie w aspekcie struktury pionowej, zasobów martwego drewna, gatunków obcych w drzewostanie). Możliwości odtworzenia – II (możliwe przy średnim nakładzie środków) odtworzenie lub utrzymanie w dobrym stanie płatów nie wydaje się trudne jednak jest także zależne od czynników naturalnych. Wydaje się, że areal siedliska będzie dalej wzrastał kosztem 91E0.

Ocena ogólna: ocena B (dobra) – obszar istotny dla ochrony zasobów krajowych, ocena ogólna jest także wypadkową pozostałych ocen.

91I0 Ciepłolubne dąbrowy (*Quercetalia pubescenti* – *petraeae*).

Siedlisko stwierdzone w obszarze na zboczach o wystawie S oraz SW w rejonie Osiny. Jest to juwenilne zbiorowisko leśne prowizorycznie zaliczone do zespołu *Potentillo albae-Quercetum* z dominacją rodzimych dębów *Quercus sp.*, ze znacznym udziałem sosny drzewostanie oraz umiarkowanym bogactwem gatunków runa z dominującymi gatunkami światłolubnymi, w tym kserotermicznymi (np.: ciemiężyk biało kwiatowy *Vincetoxicum hirundinaria*, gorysz pagórkowy *Peucedanum oreoselinum*, stokłosa płonna *Bromus sterilis*, stokłosa prosta *Bromus erectus*). Z uwagi na niewielką powierzchnię 1,85 ha oraz zubożoną postać siedliska nie kwalifikuje się do uznania jako nowy przedmiot ochrony w obszarze.

1614 Pęcyna błotna (selery błotne) *Apium repens*

Gatunek występuje licznie nad Miedwiem i jego lokalne zasoby szacuje się na około połowę zasobów

krajowych. Podczas badań w ramach uzupełnienia stanu wiedzy w roku 2019 gatunek został stwierdzony na trzech stanowiskach, z

Uzupełnienie danych w SDF dot. tego gatunku oparto na ekspertyzie przyrodniczej autorstwa wykonanej w roku 2019. Gatunek występuje licznie nad Miedwiem i jego lokalne zasoby szacuje się na około połowę zasobów krajowych. Stwierdzony został na trzech stanowiskach, z czego na dwóch obserwowany był w minionych latach (regularnie od 2008 do 2018 na południe od m. Wierzbno i na północ od m. Turze), a dodatkowo stwierdzono niewielkie stanowisko na północ od Wierzbna. Na większości mikrosiedlisk występuje jednak nielicznie (od kilku okazów do kilkuset, ale na maksymalnie kilku m²), podczas gdy 99,7% zasobów (ponad pół miliona okazów) rośnie na jednej działce rekreacyjnej tworząc na niej zwartą, koszoną trawnikową ruń. Znamienne jest, że gatunek równie masowo w 2014 roku rósł na sąsiedniej działce, wówczas podobnie intensywnie koszonej, a obecnie zupełnie pozbawionej pęczyny z powodu nieregularności koszenia i rozwoju gęstej runi trawiastej. Generalnie w obrębie stanowisk gatunek pojawia się i zanika w różnych mikrosiedliskach z dużą dynamiką (poza zmianami w rozprzestrzenieniu gwałtownie zmienia się w różnych latach także wielkość populacji). Krytyczne w utrzymaniu gatunku jest w tej sytuacji nie obejmowanie ochroną konkretnych miejsc, w których rozwijają się w danym roku pęczyny, ale tworzenie w obrębie potencjalnych, rozległych stanowisk optymalnych dla rozwoju tego gatunku mikrosiedlisk (miejsc o glebie wilgotnej, pozbawione roślinności konkurencyjnej z powodu

Populacja: ocena A ($100\% \geq p > 15\%$)

Kategoria liczebności: R (rzadkie) – mimo wielkości populacji gatunek ten nie występuje powszechnie w obrębie obszaru.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – stopień zachowania cech siedliska gatunku II (elementy dobrze zachowane).

Izolacja: ocena B – populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu gatunku (stanowiska gatunku w Polsce leżą poza wschodnią granicą zwanego zasięgu)

Ocena ogólna: A (znakomita) – istotne znaczenie stanowisk gatunku w obszarze, regionie i w sieci Natura 2000 w Polsce (w województwie zachodniopomorskim stanowi przedmiot ochrony jeszcze tylko w obszarze Natura 2000 Trzebiatowsko-Koło-brzeski Pas Nadmorski PLH320017, w granicach rezerwatu przyrody „Liwia Łuża”)

1903 Lipiennik Loesela *Liparis loeseli*

Podczas badań w ramach uzupełnienia stanu wiedzy w roku 2019 nie stwierdzono stanowisk tego gatunku. Natomiast ostatnia obserwacja gatunku ze stanowiska Grzędziec pochodzi z roku 2007 (informacje ustne). W obszarze zidentyfikowano zasięg występowania historycznego i stanowiącego potencjalne siedlisko gatunku także współcześnie. Jednakże brak potwierdzenia obecności gatunku nie pozwala uznać go za lokalnie wymarły i usunąć z listy przedmiotów ochrony w obszarze, ze względu na biologię lipiennika (nieregularne, często nieliczne pojawy w różnych latach), brak danych o długości zachowywania zdolności do kiełkowania nasion oraz niekorzystne warunki pogodowe w roku bieżącym (susza). Dlatego też gatunek powinien w dalszym ciągu posiadać rangę przedmiotu ochrony w obszarze, ale jeśli degradacja warunków siedliskowych (zanik warstwy mszystej, murszenie gleby torfowej, silny porost runi łąkowej) potwierdzona zostanie w kolejnych 5-7 latach i niezaobserwowana zostanie poprawa warunków siedliskowych ani niezarejestrowany zostanie żaden okaz lipiennika w ciągu następnych kilku lat – gatunek będzie można byłoby uznać za lokalnie wymarły.

Populacja: ocena C ($2\% \geq p > 0\%$) – szacunkową liczebność populacji (1-50 osobników) określono na podstawie ostatnich informacji ustnych z 2007 roku

Kategoria liczebności: V (bardzo rzadkie)

Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany) – na ocenę składają się podkryteria: stopień zachowania cech siedliska gatunku – III, możliwość odtworzenia – III. Obniżenie oceny wynika z silnego przesuszenia podłoża, silnego zubożenia i degeneracji warstwy mszystej oraz zwiększania się udziału w runi gatunków niepożądanych (m.in. trzęsłicy modrej, trzciny pospolitej, gatunków łąkowych) tworzących zbyt silne zwarcie co jest tendencją obserwowaną na tym obszarze od co najmniej 20 lat.

Izolacja: ocena C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania – zasięg lipiennika obejmuje całą niżową Polskę, w tym Pomorze Zachodnie (aktualne stanowiska lipiennika znane są m.in. z: Pojezierza Myśliborskiego, Równiny Gorzowskiej, Pobrzeża Koszalińskiego, Pojezierza Wałęckiego).

Ocena ogólna: C (znacząca) – wypadkowa powyższych ocen.

1188 Kumak nizinny *Bombina bombina*

Dokonano zmiany jakości danych z P (dane o niskiej jakości) na M (dane o przeciętnej jakości). Jest to

podyktowane realizacją dwuletnich badań w dwóch zupełnie różnych pod względem warunków hydrologicznych latach (szczególnie w okresie wiosennym) i potrzebą kontynuacji badań w przyszłości pozwalających na określenie rzeczywistych tendencji i kierunków zmian wielkości populacji kumaka w obszarze.

Populacja: ocena C ($2\% \geq p > 0\%$) – Po przeprowadzeniu badań w latach 2020-2021. utrzymano ocenę C. Liczebność populacji oszacowano na 280-380 odżywiających się samców, łącznie na 9 stanowiskach w obszarze.

Stan zachowania: ocena B (dobry) – stopień zachowania cech siedliska gatunku II (elementy dobrze zachowane).

Izolacja: ocena C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania

Ocena ogólna: ocena C (znacząca) – znacząca ranga w obszarze. Zmiana oceny ogólnej z B na C jest wynikiem podsumowania pozostałych kryteriów oraz realnego znaczenia wartości obszaru dla ochrony gatunku.

1145 Piskorz *Misgurnus fossilis*

Gatunek odnotowany w jeziorze Płoń oraz rzece Płonia powyżej i poniżej jeziora, dotychczas oceniony jako nieistotny (ocena D populacji). Na podstawie przeprowadzonych wywiadów notowany jest w obszarze od ponad 30 lat – pojedyncze osobniki łowione w narzędzia rybackie w czasie połowu spływającego węgorza. Jezioro Płoń wraz z obszarami przyległymi tworzy dla gatunku dogodne siedlisko gdzie znajduje on zarówno możliwość żerowania jak i rozrodu. Gatunek znajduje również prawdopodobnie dogodne siedliska w stawach rybnych zwłaszcza położonych w górnym biegu Płoni – okolice Niepołocka.

Populacja: ocena C ($2\% \geq p > 0\%$) – populację rozrodczą szacuje się na 100-500 osobników (ocena C na tle populacji krajowej).

Stan zachowania: ocena B (dobry) – stopień zachowania cech siedliska gatunku – II (elementy dobrze zachowane).

Izolacja: ocena A – populacja izolowana ze względu na brak ciągłości ekologicznej w obrębie cieku Płoń.

Gatunek występuje również w zlewni dolnej Odry po przywróceniu możliwości migracji w Płoni możliwa jest łączność pomiędzy populacjami.

Ocena ogólna: C (znacząca)

5339 Różanka *Rodeus sariceus*

Gatunek odnotowany w jeziorze Płoń oraz rzece Płonia powyżej i poniżej jeziora, niewymieniany w poprzednich aktualizacjach SDF. Jezioro Płoń wraz z obszarami przyległymi tworzy dla gatunku dogodne siedlisko gdzie znajduje on zarówno możliwość żerowania jak i rozrodu. Gatunek znajduje też prawdopodobnie dogodne siedliska w stawach rybnych położonych w górnym biegu Płoni – okolice Niepołocka.

Populacja: ocena C ($2\% \geq p > 0\%$) – populacja liczna, podczas ostatnich badań ichtiologicznych przeprowadzonych w 2019 r. łącznie odłowiono ponad 100 osobników dorosłych, natomiast populację rozrodczą ekspert ichtiolog oszacował na 100 – 2000 osobników (ocena C na tle populacji krajowej).

Stan zachowania: ocena B (dobry) – stopień zachowania cech siedliska gatunku – II (elementy dobrze zachowane).

Izolacja: ocena A – populacja izolowana ze względu na brak ciągłości ekologicznej w obrębie cieku Płoń.

Gatunek występuje również w zlewni dolnej Odry po przywróceniu możliwości migracji w Płoni możliwa jest łączność pomiędzy populacjami.

Ocena ogólna: C (znacząca).

1149 Koza *Cobitis taenia*

Na podstawie przeprowadzonych w 2019 roku badań ichtiologicznych występowanie kozy w obszarze Natura 2000 należy określić jako niezagrożone. Główne stanowiska gatunku w obszarze stanowią jeziora: Żelewko, Płoń i Będgoszcz, gdzie badania ichtiologiczne wykazały najliczniejszą populację gatunku. Spośród cieków gatunek najliczniej występuje w dolnym i środkowym biegu Płoni. W pozostałych ciekach populacja jest nieliczna lub nie odnotowano gatunku, co było związane z bardzo niskim stanem wód lub nawet ich całkowitym wyschnięciem (np. cieki wokół jeziora Płoń). Prawdopodobne jest, że w dłuższej perspektywie czasu, jeśli taka sytuacja hydrologiczna będzie się dalej utrzymywać powierzchnia siedlisk gatunku w ciekach będzie się nadal zmniejszać ograniczając się do Płoni i jezior położonych na jej ciągu.

Populacja: ocena C ($2\% \geq p > 0\%$) – populację rozrodczą szacuje się na 500-5000 osobników (ocena C na tle populacji krajowej).

Stan zachowania: ocena B (dobry) – stopień zachowania cech siedliska gatunku – II (elementy dobrze zachowane).

Izolacja: ocena A – populacja izolowana ze względu na brak ciągłości ekologicznej w obrębie cieku Płoń.
Gatunek występuje również w zlewni dolnej Odry po przywróceniu możliwości migracji w Płoni możliwa jest łączność pomiędzy populacjami.

Ocena ogólna: C (znacząca).

1337 Bóbr europejski *Castor fiber*

Populacja: ocena D (populacja nieistotna) – gatunek podawany z 2 lokalizacji.

1355 Wydra *Lutra lutra*

Populacja: ocena D (populacja nieistotna).

1166 Traszka grzebieniasta *Triturus cristatus*

Populacja: ocena D (populacja nieistotna).

1032 Skójka gruboskorupowa *Unio crassus*

Populacja: ocena D (populacja nieistotna).

6144 Kiełb białopłetwy *Romanogobio albipinnatus*

Populacja: ocena D (populacja nieistotna)

*Łączny zasób siedliska 6510 w obszarze szacowany jest na 381,04 ha. Aktualnie trwa weryfikacja rzeczywistego pokrycia siedliska w obszarze, w odniesieniu do aktualnej wartości w SDF (1989,23 ha). Aktualnej wartości w SDF nie można uznać za wartość prawidłową, z uwagi na niepodważalne wystąpienie błędu naukowego na etapie wyznaczania obszaru.

Głównym powodem tak dużej różnicy jest pierwotny błąd naukowy. Wiele wyznaczonych łąk w dokumentacji do PZO to (występujące na glebach torfowo-murszowych o wysokim poziomie wody gruntowej) siedliska wilgotne lub bagienne reprezentujące zespoły przynależące do: *Magnocaricion*, *Phragmition*, *Calthion*, *Agropyro-Rumicion crispi*. Nie jest i nie było w tym wypadku możliwe występowanie płatów łąk z *Arrhenatherion*, nawet biorąc pod uwagę czynniki sukcesji. Błędne ich wyznaczenie dotyczyło bardzo dużej powierzchni weryfikowanych płatów. Niemniej w kwestii siedlisk wilgotnych należy dodać, że ich fizjonomia aktualnie również jest niejednorodna z powodu dużych zmian klimatycznych. Przesuszenie gleby to zjawisko powszechne w obszarze Natura 2000 Dolina Płoni i Jezioro Miedwie. Dla zbiorowisk łąkowo-szuwarowych brak wody wiąże się ze zmianami w składzie gatunkowym runi. Nieodporne gatunki wilgociolubne pod wpływem stresu sukcesywnie zmniejszają pokrycie, a w ich miejsce wkraczają inne gatunki, dostosowane do aktualnych warunków siedliskowych. Dlatego dziś w siedliskach wilgotnych z ww. fitocenozy można odnotować wysokie pokrycie np. *Arrhenatherum elatius*. Pozornie takie zbiorowiska przypominają łąki rajgrasowe, lecz wśród wysokich traw odnotować można nadal wysokie pokrycie przez gatunki charakterystyczne z innych syntaksonów niż *Arrhenatherion* (np. *Anthriscus sylvestris*, *Eupatorium cannabinum*), więc ich kwalifikacja w typie siedliska przyrodniczego 6510 nadal będzie błędna. Największe płaty negatywnie zweryfikowanych płatów siedliska 6510 odnotowano w: dolinie Krzekny, rejonie Ryszewka, Ryszewa, Grędzka, Starego Przylepu, Lubiatowa, Oćwieki, Gardzka, Dębiny i Żelewa. Aktualne dane są także wynikiem korekty zasięgów wybranych płatów.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
M	A05		i
H	K02		b
L	H01		b

M	F01.03		i
M	C01.02		i
M	C01.07		i
M	F01.01		i
M	A01		i
M	F01.02		i
M	J02.01.02		b
L	B01		i
H	E01.03		i
M	G02		i
H	A02		i
M	K02.03		b
M	J02		b
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnątrzne [i o b]
M	A04		i

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Małecki B. 2012. Dokumentacja Planu Zadań Ochronnych obszaru Natura 2000 PLH320006 Dolina Płoni i Jezioro Miedwie w województwie zachodniopomorskim. BULiGL w Gorzowie Wielkopolskim. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Szczecinie. Msc.;2. Waloch P. 2012. Funkcjonowanie siedlisk z roślinnością nakredową w określonych warunkach troficznych oraz kierunki przemian w wybranych kompleksach jezioro-torfowych Polski północno-zachodniej. Praca dokt., ZUT Szczecin. Mscr;3. Garstecki B., Klejdysz T., Stachowiak M., Wąsala R. 2015. Uzupełnienie stanu wiedzy o wybranych przedmiotach ochrony i uwarunkowaniach ich ochrony wynikających z planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 Dzikie Las PLH320060 i Dolina Płoni i Jezioro Miedwie PLH320006 opracowanych w ramach projektu POIS.05.03.00-00.186/09-00 „Opracowanie planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 na obszarze Polski”. RDOŚ Szczecin. Msc.4. Waloch P., Wołejko L. 2015. Torfowiska nakredowe basenu jeziora Miedwie. W: Torfowiska Pomorza – identyfikacja, ochrona, restytucja. Klub Przyrodników, Świebodzin. Str.: 57-69;5. Stańko R., Wołejko L., Barańska K., Horabik D., Durkowski T., Jarnuszewski G., Wolska J.,

Rekowska E. 2019. Ekspertyza przyrodnicza na potrzeby uzupełnienia stanu wiedzy w obszarach Natura 2000 województwa zachodniopomorskiego Dolina Płoni i Jezioro Miedwie PLH320006. Klub Przyrodników, Świebodzin;6.Ziarnek K. 2019. Ekspertyza przyrodnicza na potrzeby uzupełnienia stanu wiedzy w obszarach Natura 2000 województwa zachodniopomorskiego: Dolina Płoni i Jezioro Miedwie PLH320006 dla następujących przedmiotów ochrony: 1614 selery błotne, 1903 lipiennik Loesela. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Szczecinie. Msc. 7.Wziętek B. 2020. Ekspertyza przyrodnicza na potrzeby uzupełnienia stanu wiedzy w obszarach Natura 2000 województwa zachodniopomorskiego: Dolina Płoni i Jezioro Miedwie PLH320006 dla następujących przedmiotów ochrony: 1149 koza, 1130 boleń. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Szczecinie. Msc.;8.Duda M. 2021. Ekspertyza Przyrodnicza na potrzeby uzupełnienia stanu wiedzy w obszarach Natura 2000 województwa zachodniopomorskiego. Etap I-II: Dolina Płoni i Jezioro Miedwie PLH320006, Kumak nizinny 1188 Bombina bombina. COEKO, Sypniewo;9.Wąsala R. 2022. Ekspertyza przyrodnicza na potrzeby uzupełnienia stanu wiedzy w obszarach Natura 2000 województwa zachodniopomorskiego. Etap I-II: Dolina Płoni i Jezioro Miedwie PLH320006, Kozioróg dębosz 1088 Cerambyx cerdo.10.Biuro Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej w Gorzowie Wielkopolskim. 2022. Dokumentacja do projektu planu ochrony Barlineckiego Parku Krajobrazowego.. Mscr. wykonany na zlecenie Zespołu Parków Krajobrazowych Województwa Zachodniopomorskiego.11.Maćkowiak Ł., Pietruczuk K., Pietruczuk K., Winiarska J. 2023. Ekspertyza Przyrodnicza na potrzeby uzupełnienia stanu wiedzy w obszarach Natura 2000 województwa zachodniopomorskiego dla obszaru Dolina Płoni i Jezioro Miedwie PLH320006, siedliska: 6410, 6510, 91E0, 6210, 6120, 3140, 3150. BIOLEKO, Pobiedziska 2023.12.Waloch P. 2024. Notatka z weryfikacji siedlisk przyrodniczych wraz z warstwą wektorową (shp) siedlisk dla całego obszaru. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Szczecinie.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL02	0.19	PL03	13.83	PL04	2.02

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL02	Brodogóry	+	0.02
PL02	Skalisty Jar Libberta	*	0.16
PL03	Barlinecko-Gorzowski Park Krajobrazowy	*	13.83
PL02	Stary Przylep	+	0.01
PL03	Szczeciński Park Krajobrazowy "Puszcza Bukowa"	*	0.0
PL04	Obszar Chronionego Krajobrazu C (Barlinek)	*	2.02

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Szczecinie
--------------	---

Adres:	Polska Juliusza Słowackiego 2 71-434 Szczecin
Adres e-mail:	sekretariat@szczecin.rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒	Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 4 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Dolina Płoni i jezioro Miedwie PLH320006 Link: http://e-dziennik.szczecin.uw.gov.pl/legalact/2014/1660/
☐	Nie, ale jest w przygotowaniu	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 4 sierpnia 2017 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Dolina Płoni i Jezioro Miedwie PLH320006 Link: http://e-dziennik.szczecin.uw.gov.pl/legalact/2017/3458/
☐	Nie	

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:	PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH320006
----------------	-----------------------------

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒	Tak	☐	Nie
-------------------------------------	-----	--------------------------	-----

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--